

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 48120-08 ע' נ' ח'

תמ"ש 48122-08 ע' נ' ח'

בפני כב' השופטת בכירה עליסה מילר

התובעת: מ.ע.

ע"י ב"כ עו"ד שמעון רובין ו/או אבי אלפסי

נגד

י.ח.

הנתבע:

פסק דין

בפני תביעת אשה למזונות משקמים ולחילופין פיצוי חד פעמי, בגין הפסקת יחסי ידועים בצבור (תמ"ש 48120/08) ותביעה להפרת הבטחת נישואין (תמ"ש 48122/08).

רקע עובדתי

1. התובעת והנתבע הכירו ב... 2004, כאשר התובעת רווקה ... והנתבע גרוש ... ולו בת מנישואיו הקודמים.
2. באוקטובר 2004 התובעת עברה להתגורר עם הנתבע בדירה בתכנית ל' ובינואר 2005 עברו יחד להתגורר בדירה ששכר באזורי חן.
3. באפריל 2005 הציע הנתבע נישואין לתובעת והתובעת נתנה הסכמתה להינשא לו. הצדדים נרשמו לנישואין ברבנות בתל אביב (נספח א' לתצהיר התובעת). הצדדים החלו בהכנות לחתונה והלכו לראות גני אירועים; נערכה ארוחת ערב משפחתית חגיגית לכבוד העומדים להינשא והנתבע הזמין את התובעת ואת אימו לארוחה חגיגית במסעדה.
4. סמוך להצעת הנישואין, הודיע הנתבע לתובעת, כי הוא רוצה שייחתם הסכם ממון טרם הנישואין. התובעת הביעה הסכמה עקרונית; אולם,

לאחר שקיבלה את טיוטת ההסכם, סירבה לחתום וכשראתה, כי הנתבע עומד על דעתו, עזבה את הדירה המשותפת.

5. בספטמבר 2005 שכרה התובעת דירה למגוריה ונאלצה לרכוש רהיטים.
6. למרות הפרידה, הקשר בין הצדדים נמשך. הנתבע הביע צער על מה שהיה, תאר בפני התובעת את אהבתו אליה, שיתף אותה במצבו הבריאותי והמחלה הקשה ממנה סובל. התובעת נענתה לחיזוריו.
7. בדצמבר 2005 חזרו הצדדים לחיות יחד בדירה ששכר הנתבע.
8. בתקופה זו פעלו הצדדים להבאת ילד לעולם; התייעצו עם פרופ' עאזם, מומחה לפריון, ועמותת "מזל" לבדיקת האפשרות לאמץ ילד.
9. תקופת המגורים המשותפים נמשכה עד יוני 2007, עת עזבה התובעת את הבית; לטענתה, בשל התנהגותו המעליבה והבוטה כלפיה.
10. באוגוסט 2007 שוב נענתה התובעת לחיזוריו של הנתבע ושבה להתגורר עמו. כתנאי להמשך החיים המשותפים, דרשה התובעת, כי יפנו לייעוץ זוגי והצדדים החלו בתהליך של ייעוץ כאמור.
11. בדצמבר 2007 הגיש הנתבע תלונה במשטרה נגד התובעת בטענה כי נהגה בו באלימות. התובעת הורחקה בהסכמה לתקופה של שבועיים. בתקופת ההרחקה, שלח הנתבע לתובעת מכתב בו הצהיר על אהבתו אליה ועל אי התנגדותו לשובה לבית למרות צו ההרחקה (נספח ג' לכתב התביעה). לאחר שבועיים, קבלה התובעת את התנצלויותיו של הנתבע ושבה להתגורר עמו.
12. ב... 2008 הנתבע שוב הציע נישואין לתובעת ורכש עבורה יהלום בבורסה ליהלומים ברמת גן. באותו יום נערכה ארוחת ערב במסעדת "קיוטו", אליה הוזמנו חברים ומשפחה. את ההכנות לחתונה בקש הנתבע לדחות עד לאחר ניתוח, שהיה אמור לעבור בצרפת ביולי 2008.
13. ביום 25.5.08 הגיש הנתבע בקשה לצו הגנה כנגד התובעת. הבקשה נדחתה. הנתבע התנצל בפני התובעת ובקש ממנה שתיסע איתו לניתוח בצרפת.
14. ביוני 2008 העביר הנתבע לתובעת טיוטת הסכם ממון. בשל הניתוח שהיה הנתבע צריך לעבור, הסכם הממון לא הגיע לידי חתימה.
15. ביולי 2008 נסעו הצדדים לצרפת לצורך ביצוע הניתוח. התובעת ליוותה את הנתבע לניתוח, שהתה עמו בבית החולים וסעדה אותו.

16. לאחר הניתוח, יחסי הצדדים התדרדרו. באוגוסט 2008 שלח הנתבע לתובעת מכתב פינוי (נספח יט' לתצהיר התובעת). ביום 25.8.2008 הגיש הנתבע בקשה לצו למניעת הטרדה מאיימת.

17. במצב דברים זה, התובעת עזבה שוב את הבית; היחסים הסתיימו והוגשו על ידה, ביום... 2008, תביעות אלה: תביעה למזונות משקמים (תמ"ש 48120/08); תביעה רכושית (תמ"ש 48121/08) ותביעה בגין הפרת הבטחת נישואין (תמ"ש 48122/08). מנגד, הגיש הנתבע כנגד התובעת תביעה נזיקית (תמ"ש 48123/08).
התביעה הנזיקית והתביעה הרכושית, נמחקו. נותר, אפוא, ליתן פסק דין בתביעה למזונות משקמים ובתביעה להפרת הבטחת נישואין.

טענות התובעת

18. א. הצדדים חיו כידועים בציבור והנתבע דאג לכל צרכי התובעת ברמה גבוהה.

ב. התובעת נאלצה לעזוב את מקום עבודתה, כדי לסעוד את הנתבע ולטפל בו.

ג. לאחר הפרידה הראשונה, התובעת שכרה דירה למגוריה והמשיכה לשלם את דמי השכירות שנה שלמה גם לאחר שנענתה לבקשותיו של הנתבע וחזרה לגור עמו.

ד. התובעת זכאית למזונות משקמים או לחילופין לפיצויים.

טענות הנתבע

19. א. הצדדים אינם עונים על הגדרת "ידועים בצבור". התובעת חברה אליו כדי לנצלו כלכלית, ע"י שניצלה את מצבו הבריאותי הקשה.

ב. התובעת אינה זכאית למזונות בשל גילם של הצדדים, העדר רכוש משותף, אי הרציפות בקשר, צווי ההגנה, התלונות במשטרה שאפיינו את חייהם, הפרידות המרובות והתנהגותה האלימה כלפיו.

ג. אי הסכמה באשר להסכם הממון יש בה כדי ראייה שהצדדים לא ראו עצמם מחויבים.

דיון

מזונות משקמים/פיצוי

20. שני הצדדים יהודים, לא נשואים; לפיכך, בהתאם לסעיף 2(א) לחוק לתיקון דיני משפחה (מזונות), התשי"ט-1959, אין חובה על הנתבע מכוח הדין האישי לשאת במזונות התובעת.

21. תופעת ה"ידועים בציבור" קנתה אחיזה במשפט הישראלי בחקיקה ובחקיקה שיפוטית.

כיוון שאין מדובר באקט פורמלי היוצר את היות אדם "ידוע בציבור", אלא מדובר במצב עובדתי, הרי שעל הטוען לו חובת ההוכחה (ר': ע"א 384/61 מ"י נ' רות סופיה פלסר, פ"ד טז 102); עליו להוכיח כי התקיימו **חיים משותפים** בין הצדדים כבעל ואשה וכי התקיים ניהול **משק בית משותף** (ר': ע"א 621/69 נסים נ' יוסטר, פ"ד כד (1) 617).

"משק בית משותף" משמעותו שיתוף במאמצים לקיום חיי יום-יום. צרכים של קיום, אכילה, שתיה, לינה, הלבשה ושאר צרכי היום-יום של האדם. ע"א 107/87 אלון נ' מנדלסון, פ"ד מג (1) 431.

החלת החיוב בזמן החיים המשותפים נלמד מעצם החיים המשותפים. לגבי החיוב לאחר סיום הקשר, ההלכה היתה כי אין להסיק הסכם מכללא (ראה: ע"א 563/65 יגר נ' פלביץ הנ"ל עמ' 24).

הרהור על גישה זו מעלה כבי הנשיא ברק (כתוארו אז) בע"א 805/82 ורסנו נ' כהן הנ"ל בצינו כי היה מוכן לבסס זכות אשה למזונות אף לאחר פירוד בין ידועים בציבור, על יסוד הסכם מכללא, אולם הכל על פי נסיבותיו של כל מקרה. באמרת אגב נאמר, כי יתכן שסיום חד צדדי של הקשר הכרוך בפינוי בן הזוג מדירת מגורים, יהווה עילה לתביעת פיצויים.

22. כבי השופט ברק קבע כי שאלת הזכות למזונות בני זוג יהודים, שנישאו בנישואין אזרחיים בחו"ל, תקבע על פי דיני החוזים הכלליים, כאשר עקרון תום הלב יהווה את אמת המבחן באשר לקיומה של הזכות כמו גם את אמת המידה באשר לתנאי הזכות ונאמר במפורש כי מטרת המזונות האזרחיים, לאפשר שיקומו של בן הזוג לאחר הפרידה. אמנם רע"א 8256/99 פלונית נ' פלונג, פ"ד נח(2) 231 עסק בנישואין אזרחיים, אך נקבע שם כי אין לשלול את תחולת הזכאות למזונות אזרחיים גם בנוגע לידועים בציבור.

יוצא, אפוא, שהתפתחה הלכה, לפיה ניתן לבסס חיוב במזונות לידועה בצבור גם לאחר סיום הקשר על בסיס הסכם מפורש או מכללא או מכוח העקרונות הכלליים של יושר צדק ותום לב (ראה: רע"א 8256/99 הנ"ל; ע"א 805/82 ורסנו נ' כהן, פ"ד ל"ז(1) 529; תמש (טב') 313-01-11 ס.ע נ' ג.א. (ביהמ"ש המחוזי בחיפה, פורסם בנבו).

על ביהמ"ש בראש ובראשונה לבדוק האם עובדתית היו הצדדים ידועים בציבור ואם התשובה חיובית, האם היה ביניהם הסכם מפורש או מכללא, לפיו הנתבע ישא במזונות התובעת עוד רק זמן שלאחר הפרידה ביניהם. בנוסף, האם ניתן להכיר מכוח עקרון תום הלב בחובת תשלום מזונות גם בהעדר הסכם ובלבד שהדבר נדרש על פי היושר וההגינות ותחושת הצדק.

כפי שנאמר בתמ"ש (טב') 313-01-11 ס.ע. נ' נ.א. הנ"ל "החיוב מכח החוזה או חובת תום הלב נתון תמיד לשיקול דעת שיפוטי ותלוי בנסיבות המקרה".

הבחינה העובדתית

23. אין מחלוקת כי הקשר בין הצדדים התקיים בשנים 2004-2008. התובע בעדותו אומר "ראיתי אותה כחברה כמו שהיום יש לי חברה" (עמ' 58 ש' 27); אולם, בהמשך לא ממש מבין בעצמו מה המשמעות של חברה ואומר "לא יודע מה זה חברה לחיים, חברה זה חברה" (עמ' 59 ש' 3).
24. אין מחלוקת, כי בתקופה זו היו שתיים או שלוש פרידות, תלונה במשטרה והרחקה, בקשה לצו למניעת הטרדה מאיימת ותקיפה לה טוענת התובעת ללא פניה למשטרה.
25. אין מחלוקת בין הצדדים, כי היתה להם כוונה ורצון למסד את הקשר ביניהם; הנתבע פרנס את התובעת; הם התגוררו בדירה ששכר ושילם את כל ההוצאות (עמ' 58 ש' 21); הם יצאו לבילויים משותפים, מסעדות ואירועים משפחתיים.
26. אין מחלוקת בין הצדדים, כי הנתבע חולה במחלה קשה ובתקופת הקשר ביניהם היה זקוק לניתוח לטיפולים בארץ ובחו"ל והתובעת היתה חלק מכל התהליך הזה. אני דוחה את טענת הנתבע, כי התובעת נרתמה לעזרתו בגלל היותה רווקה וחזקה וכי בעצם לא נזקק לעזרתה ונעזר בשרותי מטפלת בשכר.
27. גם אם אין לתובעת ראיות לכך כי הנתבע בקש סיוע מצידה, אני מקבלת את גרסתה, שהיתה מאד מהימנה בעיני, כי הכל נעשה מתוך אהבה, מתוך רצון טוב, מתוך הכוונה להקים משפחה. לטענתה, שכר הנתבע מטפלת רק בניתוח השלישי וגם אם היתה מטפלת בשכר עדין חלקה של התובעת, שהיתה לצידו בארץ ובחו"ל וסעדה אותו פיזית ונפשית, משמעותית ביותר. בע"א 5640/94 חסל נגד חסל, פד"י נ (4) 259 נקבע שאין צורך שיתקיימו יסודות של "אורח חיים תקין", כדי שייאמר שהתקיימו חיים משותפים.

28. המסקנה מן המקובץ, כי בתקופה שהצדדים התגוררו יחד התקיים משק בית משותף. הנתבע נשא בשכר הדירה, הוצאות המדור והכלכלה והתובעת עבדה רק חלק מהתקופה; ובתקופה שלא עבדה, סעדה אותו בחוליו והיתה לצידו. לטענת התובעת, ביקש הנתבע ממנה שלא תעבוד והבטיח שהכל יהיה בסדר. הנתבע מכחיש, כי ביקש ממנה לא לעבוד, אולם אני מקבלת את גרסת התובעת, כי לא עבדה כדי לסעוד את הנתבע על פי בקשתו. טענת הנתבע, כי כל מטרתה של התובעת היתה לנצלו כלכלית, אין לה תימוכין וההיפך הנכון. התרשמתי מרצונה הכן של התובעת להקים משפחה עם הנתבע, לסעוד אותו בחוליו, להביא ילד לעולם וכדי להשיג את מטרתה עזרה לו בהליכים נגד אשתו ועשתה ניסיון אמיתי לקרב אליו את בתו היחידה. התרשמתי ממהימנותה של התובעת ואני מקבלת את גרסתה בכל הנוגע לקשר בין הצדדים. לפיכך, מסקנתי היא, כי הצדדים חיו כידועים בציבור.

29. אולם, חיים כידועים בציבור, אינם מובילים בהכרח למסקנה כי קיימת התחייבות צד אחד, ובענייננו הנתבע, להמשיך ולשאת בכלכלה, שכ"ד, הוצאות בית, לאחר הפסקת הקשר ביניהם, או שמגיע לצד הנעזב פיצוי לתקופה מסוימת שלאחר פירוק החיים המשותפים. יתכנו נסיבות בהן ניתן ללמוד על התחייבות לשאת במזונות ידועה בציבור לאחר גמר היחסים בין הצדדים, אולם יש להניח תשתית עובדתית לכך, תשתית אשר לא הונחה בתביעה שבפני.

30. התובעת לא הרימה את נטל הראיה להוכיח, כי הנתבע הסכים או הבטיח או לקח על עצמו להמשיך לפרנסה. לבד מהעובדה שחיו יחד תקופה של כ- 4 שנים ואף בתקופה זו ידעו עליות ומורדות, לא הובאה בפני כל ראיה להוכיח כי היתה הבטחה או הסכמה מצד הנתבע להמשיך ולכלכל את התובעת.

31. אשר-על-כן, איני מקבלת את תביעת התובעת למזונות משקמים מכח הסכם מכללא.

32. בשונה אני רואה את הדברים כאשר הם נבחנים על פי עקרון תום הלב, הגינות ויושר ותחושת הצדק ביחסים שבין בני הזוג.

33. מדובר באשה רווקה בת 43 שנכנסה לקשר בתום לב, עם כוונה אמיתית להקים לעצמה משפחה. מראש נכנסה לקשר כאשר ידעה כי הנתבע ממשיך לנהל הליכים נגד גרושתו וניסתה לסייע לו בהליכים. היא ידעה על היחסים הקשים שבין הנתבע לבתו היחידה וניסתה ככל יכולתה לעזור בחידוש הקשר ואכן הבת עברה לתקופת מה להתגורר עמם. התובעת נכנסה לקשר כשהיא יודעת על מחלתו של הנתבע והיתה נכונה לסייע לו בעת חוליו, כשהיה צריך לעבור ניתוחים בארץ ובחו"ל.

34. סמוך לתחילת הקשר, פוטרה מעבודתה ואז לא התחילה לעבוד במקום אחר, אלא התמסרה לנתבע ולצרכיו המיוחדים.
35. בעת הפרידה הראשונה, שכרה התובעת לעצמה דירה ומשוכנעה ע"י הנתבע לחזור אליו המשיכה לשלם משך שנה שלמה דמי שכירות בדירה שלא התגוררה בה וההוצאה היתה כולה שלה, למרות שהנתבע הבטיח ש"יהיה בסדר".
36. התובעת כיום חזרה לעבודה ומשתכרת לפרנסתה; אולם, בתקופה של הפרוד, כאשר הנתבע פנה לבית המשפט בבקשה לצווי הרחקה, תביעת הפינוי שהגיש ויחסו אליה, גרמו לה לעזוב את הבית, באופן מידי, כאשר היא במצוקה כספית ובמצוקת מגורים. העד, מר יהודה שופל, העיד, כי התובעת ביקשה ממנו והוא נתן לה הלוואה בגובה 35,000 ₪.
37. תחושת הצדק וההגינות היא כי התובעת זכאית למזונות משקמים בגובה של 7,500 ₪ לחודש למשך שנה כדי להחזיר חובות ולהתאושש ממערכת החיים הקשה שחוותה.

הפרת הבטחת נישואין

38. דיון בשאלה הכללית בדבר העילה של הפרת הבטחת נישואין והאם יש להתייחס אליה כעילה מדיני חוזים הועלתה בפסיקה במספר הזדמנויות. יש הסוברים, כי הקושי המרכזי שבעילת התביעה, בגין הפרת הבטחת נישואין, טמון בניסיון לכפות את דיני החוזים, הר כגיגית, על סיטואציה שספק אם הם ערוכים לטפל בה. דיון מקיף בשאלה וסקירה השוואתית ניתן למצוא בפסק דינו של כב' השופט ריבלין בע"א 5258/98 פלונית נ' פלוני תק-על 2004(3) 448.
39. על אף שההכרה בתוקף החוזי של הבטחה להינשא אינו נקי מספקות, הגישה שהתקבלה במשפט הישראלי היא כי מכיר בתוקפו של הסכם שנכרת בין הצדדים להינשא זה לזה ומכאן גם בעילת תביעה של הפרת הבטחת נישואין. גישה זו הובעה ע"י ג. שלו "הסכמים ג'נטלמנים (שם זמני)", משפטים לב(3) תשס"ב) והנשיא ברק בע"א 5258/98 פלונית נ' פלוני תק-על 2004(3) 448. על הלכה זו חזרה כב' השופטת שטרסברג כהן בע"א 5587/93 נחמני נ' נחמני, פ"ד מט (1) 485,508: "ההבטחה לנישואין היא . . . בשיטתנו המשפטית חוזה מחייב".
40. העילה של הפרת הבטחת נישואין היא עילה חוזית והיא קמה מקום בו הצדדים התכוונו ליצור ביניהם יחס משפטי מחייב. כוונתו או גמירות דעתו הפנימית של המבטיח אינן הקובעות, אלא הדברים אותם משמיע המבטיח והרושם שאותו הוא יוצר בליבו של אדם סביר השומע הבטחה כזו (ראה ע"א 647/89 שיפברג נ' אבטליון, פ"ד מו(2) 169 בעמ' 174). "השאלה האם בני הזוג ראו עצמם כבולים מבחינה משפטית, או שמא

ההתחייבות ביניהם היא אך במישור החברתי או המוסרי, היא שאלה שצריכה להיבחן על פי נסיבותיו של כל מקרה. יש לבחון, בין היתר, את התנהגות הצדדים, טיב הקשר ותוכן ההבטחות". (ע"א 5258/98 פלונית נ' פלוני, מיום 14.7.04, פורסם בנבו)

41. החוזה להינשא הינו חוזה מיוחד במינו לגביו התרופה הטבעית להפרת חוזה - האכיפה, אינה עומדת למקבל ההבטחה מקום שזו הופרה ויהא על הצד הנפגע להסתפק בפיצויים (ר' פרידמן וכהן עמ' 373, 363).

42. השאלה האם הצדדים ראו עצמם כבולים מבחינה משפטית היא שאלה שצריכה להיבחן לגבי כל מקרה על פי נסיבותיו.

43. אמנם עניינים שבינו לבינה מתרחשים לפעמים בחדרי חדרים אולם מתן ההבטחה, שינוי היסטטוס' עם הבטחת הנישואין, אינו נשאר בגדר סוד בינו לבינה אלא הוא מתבטא כלפי חוץ בסימנים עליהם אפשר להביא ראיות (ע"א 460/67 פלוני נ' פלונית, פ"ד כב(1)157, 160 כב' השופט לנדוי) ובענין זה, די בהוכחת עובדות שיש בהן להכריע את המסקנה כי הצדדים הגיעו להסכם היסודי היינו לכרות ברית חיים עם האשה אשר אהבתי(הנשיא שמגר בע"א 647/89 שיפברג נ' אבטליון, פ"ד מו(2)169, 174 המצטט מדברי השופט ח. כהן בע"א פלוני נ' פלונית, פ"ד לב(2)393, 395). אם העובדות הנחוצות לעיגון ההבטחות ההדדיות של הצדדים הוכחו כראוי, יכיר בית המשפט בקיומו של חוזה בין הצדדים.

44. נטל ההוכחה המוטל על כתפי התובע, להוכחת קיומה של הבטחת נישואין, הוא נטל כבד הנגזר ממורכבות העניין.

מן הכלל אל הפרט

45. לצדדים גרסאות שונות לגבי הבטחת הנישואין. לגרסת התובעת היו שתי הצעות נישואין בשתי תקופות שונות וכתוצאה מכך היו שתי פניות לרבנות. לעומתה, הנתבע מאשר את הפניה הראשונה ולגבי הפניה השניה טוען כי היתה על דעת התובעת בלבד בתקופה שהגיש תלונה ובקש הרחקה.

46. לא מצאתי תימוכין לטענת הנתבע, כי הפניה השניה לרבנות היתה יוזמה עצמאית של התובעת ושלא על דעתו; לעומת זאת, מעדותו של יהודה שופל עולה, כי הנתבע דבר איתו על חידוש הרישום ברבנות ומעדותו עולה, כי הנתבע שלח את התובעת לחדש הרישום ברבנות (עמ' 44 ש' 28 לפרוטוקול).

47. משמיעת הראיות והטעונים התקבל הרושם, כי התובעת היתה חדורת רצון עז למסד את הקשר ולהספיק להביא ילד לעולם והרגישה כי הזמן דוחק ואילו הנתבע, בעל ניסיון רב בהליכי גירושין, היה ממוקד במיסוד

הקשר בדרכו, היינו- ע"י חתימת הסכם ממון. בשום שלב הנתבע לא ויתר על רצונו לחתום על הסכם ממון וכאשר הטיוטה הראשונה נדחתה ע"י התובעת, הם נפרדו. למרות שהיה מעונין להחזיר את התובעת אליו, לא ויתר על הרעיון של ההסכם והמציא לה טיוטה נוספת, שלא הגיעה ביניהם לידי דיון. הנתבע עבר ניתוח ולאחר מכן, פרץ הסכסוך וההסכם לא נחתם.

48. בע"א 5587/93 נחמני נ' נחמני, פ"ד מט(1)485, 508 נאמר ע"י כב' הש' שטרסברג כהן: "החוזה נוצר אם הצדדים התכוונו ליצור ביניהם יחס משפטי מחייב. השאלה האם בני זוג ראו עצמם כבולים מבחינה משפטית או שמא ההתחייבות היא רק במישור החברתי או המוסרי, היא שאלה שצריכה להיבחן על פי נסיבותיו של כל מקרה. יש לבחון בין היתר את התנהגות הצדדים, טיב הקשר ותוכנו של ההבטחות. כמובן ההסתמכות מצד מקבל ההבטחה ושינוי מצבו לרעה עשוי להוות אינדיקציות בדבר כניסה לתחום החוזה".

49. בע"א 647/89 הנ"ל בעמ' 172 נאמר ע"י כב' הנשיא דאז שמגר: "הבטחה, בייחוד זו המקבלת במשך הימים של היכרות בין גבר לאשה משמעות של התחייבות, לבוא בקשר של נישואין, שכתוצאה ממנה משנה, מקבל או מקבלת ההבטחה, את מצבו, מחייבת את החוזר בו מהתחייבותו לפצות את רעהו, שפעל באמונה במימוש ההבטחה. קל וחומר שהיתה גמירות דעת, כזו שהיתה בין התובעת לנתבע, לבוא בברית נישואין".

50. כפי שאפרט להלן, התובעת לא עמדה בנטל ולא הוכיחה כי בינה לבין הנתבע נכרת הסכם והובטחה הבטחה מחייבת להינשא. מסקנתי זו מבוססת על התרשמותי מהצדדים ומהראיות הנסיבתיות שהוצגו בפניי.

51. אמנם, בענייננו אין חולק, כי היתה הצעת נישואין; היה רישום לנישואין וחידוש הרישום; היתה מסיבת אירוסין והנתבע נתן לתובעת טבעת; הנתבע אינו רואה בהתקיימותם של אקטים אלה הבטחת נישואין בבחינת התחייבות חוזית, אלא הצהרת כוונה שבינה לבין הביצוע יש פער. הנתבע אינו מכחיש שהיתה מסיבת אירוסין או יום הולדת או שניהם ושהעניק לתובעת טבעת; אולם, לטענתו, בתקופת הביניים, לאחר האירוע של המסיבה, קרו אירועים, אשר מנעו ממנו לממש את כוונתו; כמו, למשל, התנגדות התובעת לחתום על הסכם ממון, שבעיניו היה תנאי לנישואין. התובעת עצמה הבינה כי זהו תנאי בל יעבור וכשטיוטת ההסכם נראתה בעיניה מקפחת ולא הוגנת עזבה את הבית והצדדים נפרדו.

52. בתקופת הביניים, הזוגיות סבלה מחילוקי דעות קשים, התפתח דפוס של אלימות שגרם למספר פרידות, הגשת תלונות במשטרה, בקשות לצו הרחקה וצו למניעת הטרדה מאיימת.

53. בין הצדדים ניטשות מחלוקות בעניינים עובדתיים שונים, כמו מצד מי היתה האלימות, אולם אין מחלוקת כי היו קללות, גידופים ובעיות לרוב שלא הצליחו להתגבר עליהן גם בעזרת יועצת זוגית אליה פנו. אין ספק, כי במצב עניינים כזה, נישואין אינם רלבנטיים. אם כך השאלה היא האם הפניה לרבנות, מסיבת האירוסין והטבעת הם אירועים שדי בהם כשלעצמם, כדי להוכיח כוונה להתחייבות חוזית להינשא. האם אין לראות בכל אלה הצהרת כוונות בלבד, תוך תקווה שהבעיות יסתדרו, ורצון להינשא שאינו מגיע עד כדי התחייבות.

54. לאחר ששמעתי את הצדדים ואת הראיות, שוכנעתי, כי היתה הבטחת נישואין, אולם כל אחד מהצדדים היה רשאי לחזור בו ללא שיחויב בפיצוי על הפרת הבטחת נישואין.

55. למעלה מן הצורך, אציין, כי במקרה של הפרת הבטחת נישואין פוסקים על הנזק הספציפי ועל הנזק הכללי שנגרם לנפגע עקב ההפרה (ראה: פרופ' נ. כהן "סטטוס חוזה וגרם הפרת חוזה" הפרקליט לט (תש"ן-תשנ"א) 311, 304.

56. במקרה שלפנינו, לא נעשו הכנות ממשיות לחתונה ולא היו הוצאות כספיות סביב נושא החתונה ולכן אין לדבר על פיצוי על הוצאות ממשיות.

57. טענת התובעת, כי הנתבע גרם לה לאובדן שנים ומנע ממנה להכיר מישהו אחר ולממש את האימהות, אינה מקובלת עלי. התובעת הכירה את הנתבע בהיותה בת 43, הכירה אותו היטב, ליוותה אותו בהליכים עם אשתו, ידעה שמדובר באדם חולה והיתה שותפה לכל מערכת היחסים הקשה והמטלטלת שהיתה ביניהם. כיום, אינה יכולה להטיל את כל האשמה בחלוף השנים על הנתבע. אני סמוכה ובטוחה שגם הנתבע אחל לעצמו מערכת יחסים שקטה וטובה.

58. לאור כל האמור לעיל, דין התביעה להפרת הבטחת נישואין להידחות.

59. אשר על כן, אני קובעת כדלקמן:

א. התביעה למזונות משקמים מתקבלת ואני קובעת כי על הנתבע לשלם לתובעת סך של 7,500 ₪ לחודש למשך שנה אחת. לחילופין, פיצוי חד פעמי בסך של 75,000 ₪ תוך 14 יום.

סכום זה יהיה צמוד לשיעור עליית מדד המחירים לצרכן הידוע
במועד פסק הדין.
פיגור בתשלום הנ"ל ישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק.

ב. התביעה להפרת הבטחת נישואין נדחית.

ג. אין צו להוצאות.

ניתן היום, י"ב שבט תשע"ד תשע"ד, 13 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.